

Kære Fødevareminister Dan Jørgensen,
samt medlemmer af fødevareudvalget,

Sorø 15.03.2015

I Juli 2014 trådte ændringerne i hundeloven i kraft, således at hundeejerne nu kunne komme for domstolene, hvilket retssikkerhedsmæssigt er en fornuftigt ændring. Der blev dog ikke stemt for et ændringsforslag om at der skulle være en max. tid for hvor længe hundene skulle være pensionsanbragt, hvilket vi er rigtig kede af, da hundene lider under de lange ophold og det er ikke dyrevelfærdsmæssigt forsvarligt.

De lange pensionstider, var også et problem før ændringerne, da sagsbehandlingstiderne hos politiet er enorm lange og på grund af stigningen i antallet af hundelovssager, er det ikke blevet bedre efter ændringerne, tværtimod er det blevet værre. Anklagemyndigheden udtaler til Nordjyske 8 Marts 2015

"Anklager ved Nordjyllands Politi, Mette Haugen, der sidder med hundesagerne i Nordjylland nikker genkendende til tendensen.

- Hundesagerne er blevet mere ressourcekrævende hos os, det tager længere tid og koster flere penge, siger anklager Mette Haugen, der på egen krop har mærket, hvordan hundesager blot er taget til i omfang. Og med den nye lov er sagerne blevet endnu mere ressourcekrævende, selvom de ikke når til domstolene. "

Vi ser gentagende fejl fra myndighedernes side, b.la. blev hundene Basse aflivet, på trods af at sagen skulle have være for domstolen. Dernæst bliver hunden Diva skudt og nu står flere hunde og rådner op på pensionerne, fordi myndighederne ikke kan finde ud af hvordan sagerne skal køres for retten.

Der er fuldstændig rod i processerne og hverken politiet eller dommerne, er klar over hvordan en hundelovssag skal køres for domstolene, hvilket har medført at flere hunde nu har siddet siden Maj og August 2014 og ejeren er blevet bedt om at komme med Dna dokumentation for race, som ikke er muligt og som også står skrevet i forarbejdet til hundeloven. (se bilag fra kammeradvokaten)

På grund af den sag, som nu er på vej i højesteret og det rod der generelt er, sidder flere hunde og venter på deres skæbne. Deres sager kan ikke komme videre før højesteret har talt.

Det er helt absurd, at hundelovssager som omhandler hundelovens §1a og §1b, altså udseende, skal tage så lang tid og at hundene tager den ultimative straf for menneskelige fejl.

Det er lige så absurd, at vi ikke kan få lavet en hundelov, der fungerer i praksis, så vi ikke gang på gang, igennem flere år, skal kæmpe med en lov, der ikke fungerer i praksis og som straffer uskyldige dyr og udsætter ejerne for et mareridt, hvor de mister troen på vores retssystem og retssikkerhed.

Det ville være mest fair, hvis man hjemsendte de stakkels hunde, indtil juristerne har fundet en løsning for hvordan disse sager skal køres. Vi stiller os naturligvis gerne til rådighed, med vores erfaring som vi har gjort os igennem de over 400 hundelovssager vi har haft til dato.

Med venlig hilsen

Charlotte Andersson
Formand og juridisk rådgiver
for Foreningen Fair Dog

Kammeradvokaten

9. MARTS 2015

J.nr.: 7511555 FLO

Flemming Orth
 flo@kammeradvokaten.dk
 Direkte +45 72 30 72 98
 Mobil +45 25 43 03 03

Procesbevillingsnævnet
 Store Kongensgade 1-3, 2.
 1264 København K

Ansøgning om kærretilladelse.

Som advokat for Anklagemyndigheden ved Nordjyllands Politi søger jeg i medfør af retsplejelovens § 392, stk. 3 (og jf. princippet i retsplejelovens § 968 a, stk. 1), Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at kære Vestre Landsrets vedlagte kendelse af 25. februar 2015 i sag nr. B-0061-15, mod Anklagemyndigheden (rettelig Nordjyllands Politi).

Ved kendelsen blev følgende bestemt:

Ankesagen skal behandles efter retsplejelovens kapitel 80, jf. kapitel 82.

Advokat Erling Kragh-Pedersens ankemeddelelse af 18. november 2014 fremsendes til anklagemyndigheden med henblik på fremsendelse af ankemeddelelse.

Såfremt kærretilladelse opnås vil jeg for Højesteret nedlægge påstand om, at sagen fremmes ved landsretten i den civile retsplejes former.

Sagens baggrund og forløb.

Ved afgørelse af 26. maj 2014 besluttede Nordjyllands Politi i medfør af hundelovens § 1 b, stk. 1, jf. § 1 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, at den tilhørende hund skulle aflives. Afgørelsen blev efter påklage stadfæstet af Rigspolitiet den 2. juli 2014.

tilkendegav den 28. juli 2014, at han ønskede sagen indbragt for retten, hvorefter Nordjyllands Politi indbragte sagen for Retten i Aalborg, hvor den blev behandlet i strafferetsplejens former. Det fremgår således af dom af 7. november 2014, at omtales som "tiltalte", og af retsbog af 18. august 2014 fremgår, at advokat Erling Kragh-Pedersen var beskikket som "forsvarer".

Ved dom af 7. november 2014 (i domshovedet dateret den 31. oktober 2014, men i underskriften den 7. november 2014, Vestre Landsret anser sidstnævnte som afsigelsesdato) opretholdt Retten i Aalborg Rigspolitiets afgørelse. Ved "ankemeddelelse" af 18. november 2014 stilet til Retten i Aalborg ankede advokat Erling Kragh-Pedersen på vegne af dommen til Vestre Landsret.

I forbindelse med "ankemeddelelsen" blev Nordjyllands Politi af Statsadvokaten i Viborg gjort opmærksom på, at sager om prøvelse af en afgørelse om aflivning af hunde i medfør af hundeloven behandles i den civile retsplejes former. Jeg modtog herefter sagen fra Nordjyllands Politi og tilskrev den 9. januar 2015 Vestre Landsret med anmodning om, at sagen overgik til behandling som civil sag, idet "ankemeddelelsen" måtte sidestilles med en rettidigt indgivet ankestævning.

Vestre Landsret afsagde herefter den kendelse, der ønskes kæret til Højesteret.

Sagens principielle karakter.

Et kæremål til Højesteret vil omhandle spørgsmålet om, hvorvidt sager om prøvelse af politiets afgørelser om aflivning af hunde i medfør af hundelovens § 1 b skal behandles i den civile retsplejes eller strafferetsplejes former.

Nordjyllands Politi gør gældende, at disse sager på sædvanlig vis kan prøves af domstolene i medfør af Grundlovens § 63. Hundeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om rettergangsmåden, dog bestemmes det i lovens § 6 c, stk. 3, at indbringelse for domstolene inden for 4 uger efter den administrative afgørelse har opsættende virkning.

Rigspolitiet har i sin endelige administrative afgørelse af 2. juli 2014 vejledt

både om anvendelsen af Grundlovens § 63 og om den opsættende virkning. Det beror således på en fejl, at Nordjyllands Politi indbragte sagen for Retten i Aalborg i strafferetsplejes former. Selv om der i princippet ikke har været et grundlag at behandle sagen på, da ikke har indgivet en stævning, har politiet dog fundet, at der med den fejlagtige gennemførelse af sagen ved byretten er bibragt en berettiget forventning om, at sagen kunne gennemføres ved domstolene alene baseret på hans tilkendegivelse af ønske herom. Politiet har derfor som nævnt efter fejllens opdagelse ikke haft indsigelser mod, at sagen behandles i Vestre Landsret på grundlag af "ankemeddelelsen" af 18. november 2014, dog således at den korrekte rettergangsform efter opdagelse af fejlen må anvendes for landsretten.

Vestre Landsrets kendelse om, at sagen henhører under strafferetsplejen, hviler på følgende præmisser:

Hundeloven indeholder ikke nogen angivelse af procesformen ved prøvelse af administrative afgørelser truffet i medfør af loven, idet lovens § 6 c, stk. 3, alene bestemmer, at såfremt politiets eller rigspolitichefens afgørelser om bl.a. aflivning af hunde indbringes for domstolene inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende hundeejer, har dette opsættende virkning.

Pålæg fra politidirektøren efter dyreværnslovens § 21, stk. 1, om forsvarlig behandling af dyr, herunder aflivning, kan efter dyreværnslovens § 23 indbringes for domstolene efter reglerne i retsplejelovens kapitel 80 om straffesager, i hvilke der ikke medvirker lægdommere.

Det må antages, at hundelovens manglende regulering af procesformen for prøvelse af afgørelser om aflivning efter lovens § 1 b er en forglemmelse. Landsretten finder ikke, at der er grund til at antage, at lovgivningsmagten har ønsket, at afgørelser om aflivning af hunde efter hundeloven skal behandles efter andre processuelle regler end afgørelser om aflivning af f.eks. hunde efter dyreværnsloven. Bestemmelse om aflivning efter hundeloven må således kunne sidestilles med aflivning efter dyreværnsloven, og behandlingen af retssager om prøvelse af afgørelserne skal ske efter det samme regelsæt.

Nordjyllands Politi gør gældende, at fraværet af bestemmelser om en særlig rettergangsform i hundeloven netop understøtter, at den almindelige hovedregel i Grundlovens § 63 finder anvendelse, hvorefter der kan rejses civilt søgsmål til prøvelse af en afgørelse om aflivning.

En analogislutning til anden lovgivning, som bygger på en antagelse om, at lovgiver har "glemt" at indsætte en særregel i hundeloven, må nødvendigvis forudsætte et meget sikkert grundlag for denne antagelse. Det bestrides, at et sådant grundlag er til stede i det her foreliggende tilfælde.

Lovgiver har senest forholdt sig til spørgsmålet om domstolsprøvelse af afgørelser om aflivning af hunde i medfør af hundeloven ved lov nr. 727 af 25. juni 2014, som bl.a. indsatte § 6 c, stk. 3, i hundeloven. Den nye bestemmelse omhandler som nævnt opsættende virkning, når politiets afgørelser om aflivning indbringes for domstolene inden 4 uger efter afgørelsen.

Lovforslag nr. L92/2013, der dannede grundlag for vedtagelse af lov nr. 727, rummede ved fremsættelsen ingen bestemmelse svarende til den senere § 6 c, stk. 3. Bestemmelsen blev bragt i forslag af et mindretal i Folketingets udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri i betænkning over lovforslaget af 26. marts 2014. Det hedder i begrundelsen for forslaget:

Den foreslåede ændring indebærer, at afgørelsen om aflivning får opsættende virkning, hvis politiets afgørelse om aflivning, Rigspolitiets afgørelse om, at en klage over politiets afgørelse ikke skal have opsættende virkning, eller Rigspolitiets afgørelse i klagesagen indbringes for domstolene. Dette medfører, at selv om Rigspolitiet har stadfæstet politiets afgørelse om aflivning i første instans, vil indbringelse af sagen have opsættende virkning, og hunden vil først kunne aflives, såfremt domstolen ved sin afgørelse stadfæster Rigspolitiets afgørelse i klagesagen og denne dom ikke ankes, eller hvis sagen afvises.

I fortsættelse af betænkningen besvarede Fødevareministeren en række supplerende spørgsmål fra udvalget, herunder spørgsmål 102 om ministerens bemærkninger til en henvendelse fra Foreningen Fair Dog vedrørende spørgsmålet om opsættende virkning. Ministeren anførte i svaret bl.a.:

Fair Dog anfører indledningsvist, at opsættende virkning som hovedregel kræver lovhjemmel samt at dette fremgår af Grundlovens § 63, stk. 1.

Dette er imidlertid ikke korrekt. Det præciseres således i § 63, at sagsanlæg ikke i sig selv medfører, at afgørelsen bliver uden virkning, men der tages ikke stilling til, om domstolene kan bestemme, om retsvirkningerne af en afgørelse skal suspenderes under retssagen. Dette blev slået klart fast med Højesterets kendelse fra 1994 (UfR 1994 823H), hvoraf det fremgår, at selv om udtrykkelig lovhjemmel ikke foreligger, kan domstolene ikke være afskåret fra undtagelsesvist at tillægge et søgsmål vedrørende gyldigheden af en administrativ afgørelse opsættende virkning.

Det anføres endvidere i kendelsen, at den konkrete afgørelse om, hvorvidt et søgsmål bør tillægges opsættende virkning, må "bero på en afvejning af det offentlige interesse i, at gennemførelsen af afgørelsen ikke udsættes, over for arten og omfanget af den skade, den pågældende kan blive påført, ligesom det må tillægges betydning, om der efter en foreløbig vurdering foreligger et rimeligt grundlag for påstanden om ugyldighed."

[...]

Det fremgår af bemærkningerne til Grundlovens § 63, stk. 1, 2. pkt., i den kommenterede grundlov (Zahle 2006 s. 394), at myndighedens interesse i at få sin afgørelse opretholdt i praksis synes at veje tungt.

[...]

Bestemmelsen om opsættende virkning blev herefter indsat i lovforslaget ved andenbehandlingen.

Da lovgiver således for ganske nylig udtrykkeligt har reguleret spørgsmålet om opsættende virkning af domstolsprøvelse, og i den forbindelse utvetydigt af Fødevareministeren er gjort opmærksom på, at sager om aflivning kan indbringes for domstolene i medfør af Grundlovens § 63, er der intet belæg for en antagelse om, at lovgiver i hundeloven har haft et ønske om, men "glemt", at anordne prøvelse i strafferetsplejens former.

Dertil kommer, at den særlige bestemmelse om procesform i dyreværnsloven har tungtvæjende grunde, som ikke genfindes i sager efter hundeloven. De pålæg udstedt i medfør af dyreværnsloven, der efter denne lovs § 23 kan prøves i strafferetsplejens former, forudsætter således, at de dyr, der omfattes af pålægget, er behandlet uforsvarligt. En sådan behandling er strafbelagt, jf. lovens § 28, hvorfor opretholdelse af et påbud vil gøre det yderst nærliggende, at dyreejeren tillige ifalder strafansvar – det er derfor retssikkerhedsmæssigt mest forsvarligt, at prøvelse af påbud sker med de beskyttelsesgarantier, der ligger i strafferetsplejen. Besiddelse af ulovlige hunde, som kan aflives efter hundelovens § 1 b, er derimod ikke strafbart, hvorfor sådanne hensyn ikke gør sig gældende i sager efter hundeloven.

Denne sag rejser således et principielt spørgsmål om rettergangsmåden i sager om prøvelse af afgørelser om aflivning efter hundeloven. Ud over nærværende sag verserer der i øjeblikket en civil sag ved Retten i Odense anlagt af to hundeejere mod Rigspolitiet i anledning af en sådan afgørelse. I sagen, hvor den ovennævnte forening Fair Dog optræder som mandatar for hundeejerne, har parterne samstemmende anmodet om henvisning til Østre Landsret med henblik på en principiel afklaring af forståelsen af bevisbryderegele i hundelovens § 10 b. Byretten har endnu ikke truffet afgørelse om henvisning, men såfremt Vestre Landsrets kendelse i denne sag står ved magt, vil henvisning ikke kunne ske, og der vil i så fald alene med Procesbevillingsnævnets tilladelse kunne ske indbringelse af det principielle spørgsmål for Højesteret.

Spørgsmålet om rettergangsform har således betydning, som rækker ud over den aktuelle sag.

Dokumenter, der vedlægges:

Vestre Landsrets kendelse af 25. februar 2015.
Rigspolitiets afgørelse af 2. juli 2014.
Retten i Aalborgs retsbog af 18. august 2014.
Retten i Aalborgs dom af 7. november 2014.
Ankemeddelelse af 18. november 2014.

Advokat Erling Kragh-Pedersen modtager kopi af dette brev.

Jeg gør venligst opmærksom på, at hunden under sagens behandling har været anbragt på hundepension siden den 26. maj 2014, hvorfor jeg af hensyn til dyrets velfærd henstiller, at denne ansøgning behandles hastende.

Med venlig hilsen
Kammeradvokaten

v/ Flemming Orth
— Advokat